

2021-02-21

Lep pozdrav g. Likar

Nekaj lankov iz spodnje razprave nisem pošiljal, jih je bilo kar nekaj.

Ta sedanja razlaga je na eloma pomembna tudi za podro je pojmovanja slovenske zgodovine oz. razlaga kaj je bilo in zakaj je tako bilo desetletja.

Posebej mi je zanimiva razlaga, kaj je znanost (je to bunker sam za sebe) in ali ostali »normalni« državljanji smejo ali e morejo in ali morajo vplivati na to njihovo »znanost« mimo nas.

Zakaj tako razmišljam, društva so mimo znanstvenikov (!?) delovala samovoljno in samostojno, ne da bi te »jebi« znanstvenike akali da pridejo pogledat moriš a.

Njihovo znanje se hrani s hrano iz arhiva (kdo ga je ustvarja in sortiral) kot naj verodostojna podlaga.

Najprej so posamezniki (pokojni Perme) delovali na skrivaj, nato so ustanovili društvo (1991 leta) komunisti na politika pa državno komisijo še le tik pred zgodbo »Huda Jama«. Moj internetski javni portal »PIETETA« je bil postavljen 2002 leta, o itna podlaga kako je znanost »capljala« za civilno aktivnostjo.

Ime »dragutin« bodo pomnili, nisem še kon al z mojim delom, bode se jim še kolcali ker aktivnost ne bo kmalu prenehala.

Tudi jaz ustvarjam okoli sebe ekipo ki bo delovala in udarjala s svojo prisotnostjo v javnih medijih.

lep pozdrav - dragutin

(...)

From: Josip Pecaric [mailto:pecaric@element.hr]

Sent: Sunday, February 21, 2021 12:12 PM

To: nepoznati-primateljji:

Subject: Fwd: "LEGALISTI" I "REVIZIONISTI"

----- Proslije ena poruka -----

Naslov: "LEGALISTI" I "REVIZIONISTI"

Datum: Sun, 21 Feb 2021 12:05:34 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

"LEGALISTI" I "REVIZIONISTI"

Ilanak POPIS JASENOVA KIH ŽRTAVA JE NETO AN; UPRAVO SU ZNANSTVENO DOKAZANE NJEGOVE NELOGI NOSTI KOJE UPU UJU DA JE VELIKIM DIJELOM IZMIŠLJEN smo Matko Maruši , profesor emeritus za medicinu i znanstvenu metodologiju, i ja napisali zbog potrebe da rezultati znanstvenog rada dr. sc. Nikole Bani a i prof. dr. sc. Nevena Elezovi a objavljen u poznatom svjetskom Q1 asopisu prodre u javnost.

Jedan visoko pozicionirani hrvatski političar mi je rekao:

To je veliko postignu e koje treba biti opjevano..

Me utim glavni mediji o tome šute. Mnogi portali o tome šute. Objavili su ga portali: narod.hr, kamenjar.com, dracovoljac.com, hrvatskonebo.org, glasbrotnja.net, hercegbosna.org i bezcenzure.hr.

A zapravo smo mi u samom radu objasnili zašto mnogi to ne e uraditi. Naime, svoj tekst po injemo s 'revizionistima'

Gotovo da nema nikoga u Hrvatskoj tko ne zna za probleme s istinom o logoru Nezavisne države Hrvatske (NDH) u Jasenovcu. O tom su logoru ispisane nebrojene stranice i izgovorene nezamislive laži. Oni upu eniji te laži prepoznaju, ali Srbi op enito i hrvatski komunisti isto op enito za to ne mare nego autore svih prigovora proglašavaju revizionistima u najblažem a ustašama u najstrožem ocjenjivanju.

A spominjemo ih još jednom:

Istraživa i Nikola Bani i Mladen Koi objavili su oko 70 lanaka o neto nostima popisa JUSP-a Jasenovac (<https://narod.hr/hrvatska/poimenicni-popisa-zrtava-kcl-jasenovac-1941-1945-i-njegovo-nepodudaranje-s-izvorisnim-dokumentima>). Ti su nalazi konkretni i uvjerljivi, ali su zanemarivani jer ih nisu pisali autori koji su u tom podru ju povijesti dominantni. Zagovornici „jasenova kog mita“ ih ignoriraju a autore proglašavaju revizionistima i filoustašama, a plašljivi hrvatski povjesni ari ih uop e ne razmatraju, neki ak autore i napadaju kao nedovoljno stru ne. To je neznanstven stav, jer znanost ocjenjuje valjanost dokaza a ne „ugled“ i formalne pozicije onih koji su dokaze pribavili.

(Zapravo Bani i Koi su objavili preko stotinu takvih lanaka, ovdje smo mislili samo na one koji se mogu na i na portalu *narod.hr*: <https://narod.hr/tag/nikola-banic>).

A mnogima je jasno da je znanstveni rad prof. Elezovi a i dr. Bani a, dakle *postignu e koje treba biti opjevano* strašan udar za one kojima su trn u o ima ljudi koji se bore za istinu u hrvatskoj povijesti. Da, postoji mnogo onih u RH koji stalno napadaju tzv. revizioniste. Nedavno preminuli prof. dr. sc. Miroslav Tu man takve u knjizi *Prikazalište znanja*, Hrvatska sveu ilišna naklada, Zagreb, 2003. koja je bila literatura za poslijediplomski studij na Filozofskom fakultetu naziva 'legalistima'. Taj njegov tekst je zapravo njegov govor na predstavljanju jedne moje knjige i objavljen je u *Glasi Koncila* i dajem ga u Prilogu. Treba li re i da je bio žestoko napadan i zbog tog teksta? Uostalom, danas kada su mediji prepuni tekstova jednog skandala s nastavnicima tog fakulteta vrlo važno mjesto zauzimati pitanje izbora za profesora emeritusa treba se sjetiti da nas je profesor Tu man napustio, a nije izabran za profesora emeritusa. To medijima u RH nije zanimljivo.

Akademik Josip Pe ari

PRILOG

PROF. DR. MIROSLAV TUŠMAN,

ZNANSTVENI RAT "LEGALISTA" I "REVIZIONISTA" PRLJAVE ZNANOSTI

Glas Koncila, 20. listopada 2002.

Knjiga »Brani li Goldstein NDH?« donosi članke i polemike akademika Josipa Pečarića tiskane u hrvatskim dnevnicima i tjednicima od prosinca 2001. do travnja 2002. godine. J. Pečarić polemizira s autorima knjige »Holokaust u Zagrebu« dr. Ive i Slavka Goldsteina i tvrdi da »iz mnogih njenih dijelova izvire šovinizam prema hrvatskom narodu i to onaj svojstven ljudima jugokomunističkog svjetonazora« (str. 8). J. Pečarić i strukturira svoju knjigu tako da potkrijepe svoju tezu: Umjesto uvoda, Brani li Goldstein NDH?, Stepinac i židovi, Goldstein: revizionist, dogmatik ili Jugoslaven?, Jugokomunistička haranga, Jugokomunistički ljubitelji laži, Prilozi, itd.

Broj žrtava za "discipliniranje" Hrvata

Akademik Pečarić jedan je od najbritkijih znanstvenih polemikara. U polemiku s Goldsteinima ulazi s bogatim iskustvom i znanjem o jasenovskom mitu (o kojem je napisao dvije knjige: »Srpski mit o Jasenovcu, I. i II«). Srpski pak mit o Jasenovcu »temelji se velikosrpskom dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda« (str. 148) i zato se broj žrtava u Jasenovcu u jugoslavenskoj politici i znanstvenoj javnosti održavao na 700.000 radi »oštećenja Jugoslavije i 'discipliniranja' Hrvata« (str. 151).

Jugoslavenska je vlada, tražeći reparacije od Njemačke, bila prisiljena 1963. smanjiti broj žrtava s prvotnih 1.706.000 na 950.000 tisuća. Njemačka vlada nije ni to prihvatila pa je 1964. u Jugoslaviji »obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata« (str. 149). Prema tom popisu broj žrtava u Jasenovcu je 49.874. Službena historiografija nije se usudila ni objaviti ni analizirati te podatke, osim dr. Franje Tušmana koji je poglavito radi objavljivanja tih podataka 1972. završio u zatvoru.

Mit o Jasenovcu i genocidnosti Hrvata, odnosno zatiranje svake ideje i prava Hrvatima na vlastitu državu, osnovna je postavka jugoslavenske, preciznije velikosrpske političke i historiografske paradigme. Jugoslavenska politička paradigma je srušena, kako nestankom komunističkog sustava, tako i raspadom SFRJ, odnosno oslobođenjem i stvaranjem Republike Hrvatske. Jugoslavenska politička paradigma je prošlost: SFRJ je povijesna tvorba koja nije trajala duže od 70 godina, nestala je u najkrvavijem europskom ratu u drugoj polovici 20. stoljeća, a Hrvatska se izborila za svoju samostalnost i potvrdila je svoju cjelovitost u Domovinskom ratu.

Rušenje jugoslavenske historiografske paradigme

Hrvatska je postala država, me unarodno priznata - unato srpskom hegemonizmu i velikosrpskoj agresiji, te želji me unarodnih imbenika za održavanjem SFRJ. Znanstvena paradigma kojom je službena historiografija tumačila i branila nastanak i opstanak socijalističke Jugoslavije nije nestala ni prvim demokratskim izborima 1990. niti je nestala u Domovinskom ratu. Znanstvene zajednice i njihove dominantne teorije nastaju i nestaju prema sasvim drugim obrascima i pravilima.

Zato je, po mojem mišljenju, važnost ovih polemika akademika Perića a upravo u rušenju osnovnih postavaka jugoslavenske historiografske paradigme, ili preciznije hrvatske historiografske paradigme u jugoslavenskim okvirima.

Što su znanstvene paradigme? Prema Thomasu Kuhnu, znanstvene paradigme određuju svjetonazor, dominantne teorije i pravila ponašanja određene znanstvene zajednice. Znanstvena paradigma opisuje načine funkcioniranja normalne znanosti: koji su dozvoljeni problemi koje neka zajednica znanstvenika može rješavati, a koji su nedopustivi i »neznatstveni«. Znanstvene paradigme oblikuju znanje - proizvode ne samo znanstvene »činjenice« nego i »istinu« - sukladno vrijednostima, teorijama i ponašanjima što ih dijeli određeni krug znanstvenika.

Povijesno znanje je javno znanje jer se i sama znanost definira kao javno znanje (J. Ziman). Perićeve polemike pobijaju povijesne »činjenice« i povijesne »istine« jedne znanstvene produkcije koju bismo, u nedostatku preciznijih naziva, mogli nazvati »trajava znanost« (Z. Sardar, str. 40).

Metoda s kojom se J. Perić obrađuje »činjenicama«, postavkama i vrijednostima »trajave znanosti« začinjena je jednostavna. Za svaki vrijednosni sud ili procjenu iskaza i podataka o NDH, kardinalu Stepincu, Jasenovcu, progonu Židova, itd. Perić pita je li općenito važna. Primjenjuje li se isti kriterij podjednako na sve postupke pojedinaca, odnosno naroda, nacija i država?

- Hrvati znaju da postoje »tamne strane hrvatske povijesti« i ne ponose se njima. Ali kako to da američki stručnjaci za holokaust ne priznaju da je »tamna strana američke povijesti« bombardiranje Hirošime i Nagasakija kada su ubijeni stotine tisuća civila: staraca, žena i djece?

- Postoje li u (Drugom svjetskom) ratu žrtve samo na jednoj strani a zločini samo na drugoj?

- Imaju li mali narodi pravo na slobodu i vlastitu državu? Smiju li biti neovisni pod svaku cijenu? Zašto je njihova neovisnost neprihvatljiva a »držanje porobljenih naroda nešto je najnormalnije« (str. 120)?

- Zašto je tvrdnja dr. F. Tuđmana da »NDH nije bila samo fašistička tvorevina, nego i izraz stoljetnih težnji hrvatskog naroda za samostalnom državom« (str. 13) historiografski revizionizam?

- Zašto povjesnici »traljave znanosti« (Goldstein) poistovjećuju »težnje hrvatskog naroda za samostalnom državom« s fašizmom i »zločina kim karakterom NDH« (str. 13)? A potpisnici »Apela srpskom narodu« (tj. poziva na suradnju s Hitlerom) (str. 126) postaju članovi SANU (njih 28) i ugledni dužnosnici u SFRJ?
- Zašto se zločini nad Židovima u Hrvatskoj pripisuju samo NDH-ovim režimu, iako su rađeni po diktatu Hitlera? Zar nije djelovanjem Stepinca i NDH-ova režima spašeno više Židova »nego što bi to bilo da je sve bilo pod izravnom njemačkom vlašću«?

Pećarijeva metoda vrlo je jednostavna. On naprosto pita da li ono što vrijedi za Hrvatsku i Hrvate, vrijedi i za Židove, Amerikance, Srbe, Nijemce, Engleze, Francuze, tj. i za sve druge. Akademik Pećari zna faktografiju, poznaje materiju i nije teško pokazati da njegov oponent dr. Ivo Goldstein brani postojeću znanstvenu dogmu, jer svaki pokušaj izmjene postavaka »traljave znanosti« Goldstein naziva revizionizmom. A etiketiranje J. Pećarija da je »historiografski revizionist« tipična je marksistička pozicija i terminologija. J. Pećari zato s pravom upozorava da je zadaća svake kritičke znanosti, pa tako i historiografije, revizija povijesnih spoznaja od predrasuda, ideoloških postavaka, netočnih podataka i neutemeljenih »istina«.

Zabranjene teze do 1990.

Historičari će u ovoj knjizi na temelju niz novih podataka, činjenica i tvrdnja budućih da akademik Pećari na nov način, otvoreno, raspravlja i zagovara teze koje su imale zabranu javnosti do 1990. godine jer je komunistički režim branio da se o tim temama i na taj način raspravlja o hrvatskoj povijesti.

Dugoročno gledano, značajnije je ove knjige što dovodi u pitanje temeljne postavke na kojima je počinjala socijalistička (službena) historiografija. Ova knjiga najavljuje obrat u dominantnom znanstvenom paradigmatu. Bilo bi pogrešno misliti da je ova knjiga samo polemika između akademika Pećarija i dr. Ive Goldsteina. Njih obojicu treba razumjeti kao simbole: jednoga kao branitelja važećih znanstvenih dogmi a drugog kao zagovornika nove paradigme.

Zato je dr. Ivo Goldstein samo jedan od mnogobrojnih legitimista, zagovornika nepromjenjivosti stare znanstvene paradigme, a akademik Pećari jedan od manje brojnih predstavnika nove. Znanstveni rat između »legitimista« i »revizionista« ne vodi se samo oko znanstvenih »istina« i »činjenica«. Bijes legitimista proistječe iz spoznaje da se tradicionalni legitimitet povijesne znanosti razara i da se dovodi u pitanje njihova društvena moć i vjerodostojnost.

Povijest nije više ono što tvrde »legitimisti«. Njezine su spoznaje u opasnosti jer je očito da su bremenite odbacnim ideološkim postavkama. Međutim, u opasnosti je i cijeli znanstveni pogon »legitimista« jer se promijenila politička stvarnost. Time se dovodi u pitanje njihova društvena moć, sredstava financiranja, izbor problema, kriteriji po kojima se donose odluke o odabiru problema i njihovu financiranju, sustav vrijednosti po kojima se reproducira znanstvena zajednica »legitimista«.

Bijes, netolerantnost, mržnja »legitimista« izbija iz mnoštva napisa po dnevnim tiskovinama. Oni su u panici i egzistencijalne pozicije. Međutim, »trajava znanost« nije sposobna istraživati i vrednovati suvremenu hrvatsku politiku i društvenu zbilju jer je samostalna i suverena hrvatska država decenijima bio zabranjena tema i zabranjen problem za tu paradigmu. Zato bijes i mržnja »legitimista«, iako su sve u Italiji, sve manje imaju u Hrvatskoj i sve manje izazivaju pozornost. »Legitimiste« je naprosto pregazilo vrijeme i oni su postali suvišni i osuđeni na vlastitu samodostatnost.

Povijest više ne može biti izolirano područje podobnih

S druge pak strane »revizionisti« su još uvijek u poziciji osporavanja vladajuće paradigme. Nova paradigma nije artikulirana, na njoj nije formirana znanstvena zajednica, nisu ustaljeni i institucionalizirani mehanizmi znanstvene prezentacije i reprodukcije (instituti, časopisi, simpoziji, itd.) »revizionista«. I primjer »revizionista« hrvatske povijesti pokazuje da je normalna znanost u fazi kada su »injenice nesigurne, vrijednosti sporne, uloženi visoki troškovi i odluke hitne« (Ravetz i Funkowitz, prema Z. Sardar, str. 63).

Zato ne iznenađuje da se polemika, tj. znanstveni rat između »legitimista« i »revizionista« vodi u novinama, dnevnicima i tjednicima. I jedni i drugi suočeni su s novom stvarnošću, ali i stvaraju novu stvarnost. Kada nepoželjne teme nisu našle mjesto i prostor u znanosti, onda su morale naći nove forme prezentacije i vrednovanja u javnosti. Znanstvenici su poželjni komunicirati u javnim medijima i time je znanstvena prezentacija izgubila svoju krutu formu znanstvenog rada. Srušena je barijera između znanstvenog rada i sudjelovanja u masovnim medijima. Potvrđuje se ona teza da postnormalna znanost postaje dijalog između znanstvenika, novinara, aktivista i kulturnika, bez obzira na njihove formalne kvalifikacije ili povezanost (Z. Sardar, str. 64).

Akademik Perić i ova knjiga, koja sadrži polemike objavljene u rasponu manjem od šest mjeseci, višestruko su neugodan protivnik »legitimista«. Prvo, zato što potkopava osnovne postavke i dovodi u pitanje povijesne »istine« i »injenice« jedne zastarjele dogme; drugo, više je nego kvalificiran sugovornik za jednu novu znanstvenu praksu u kojoj imaju pravo sudjelovati svi bez obzira na svoje formalne kvalifikacije; treće, ova nova vrsta znanstvenog djelovanja nužno vodi k demokratizaciji znanosti općenito, a posebno povijesne znanosti koja nikada više ne može biti izolirano područje bavljenja odabranih i podobnih.

U onoj mjeri u kojoj narod i javnost sudjeluju u kreiranju vlastite povijesti, u toj mjeri i povijesna znanost mora biti otvorena javnosti. Zato je konačna poruka ove knjige: Hrvatski je narod na demokratski način svojom voljom i žrtvom došao do slobode, samostalnosti i države; znanstvenici imaju pravo odbaciti dogme koje su bile u funkciji sputavanja hrvatske slobode. Zato ono što se zbilo na političkoj sceni i što je postalo hrvatska povijest mora biti prepoznato i dobiti potvrdu i u hrvatskoj povijesnoj znanosti.